

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 162.

Συνδρομία: ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
Ἐξωτερικῶν ἢ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδοῦ Αἰόλου ἀριθ. 30.

Εἰς οὐδένα, πληρῶν τακτικῶν ἀναποκρίτων, στέλλεται ἢ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἐνευ προπληρωμῆς.

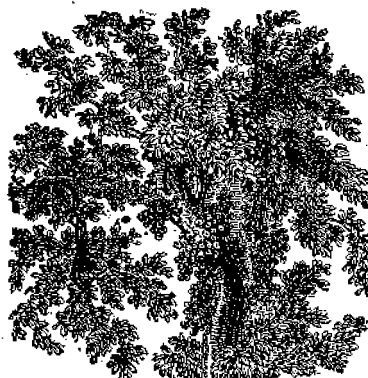
ΣΥΚΟΜΩΡΕΑ
(Ficus Sycomoros.)

Τὸ περίεργον τοῦτο δένδρον σπανίως ἀπαντᾶται ἤδη εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἀν καὶ πολλάκις μνημονεύεται εἰς τὰς Ἰσραήλ Γραφάς εὐρίσκεται ὅμως ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνήκει καὶ εἰς τὸ γένος τῆς κοινῆς συκῆς, μετ' ὅν καρπὸν τῆς ὁμοίας ἔχει μεγάλην ὁμοίότητα ὁ καρπὸς του, ἐκτὸς τὰ ἀρωματικὰ φύλλα τῆς ἔχουσι τὸ σχῆμα τῶν φύλλων τῆς μωρέας.

Εἶναι δὲ ἡ συκομωρέα δένδρον μέγα, βαθύκιον καὶ εὐγενὲς τὴν ὄψιν, ἐξαπλώνον τοὺς κλάδους αὐτοῦ μακρὰν τοῦ κορμοῦ, ὥστε δύνανται τις δι' αὐτῶν νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ὁ καρπὸς φέρεται μόνος, ἢ κατὰ δεμάτια, κατ'εὐθειαν ἀπὸ τῶν κλάδων καὶ

τοῦ κορμοῦ, ἀνεξαρτήτως τῶν φύλλων, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς τὴν εὐλοκερατῶν ὁμοιάζει δ' ὡς εἴπομεν πρὸς τὰ κοινὰ σύκα, ἀλλ' εἶναι ὀλίγον μικρότερος αὐτῶν, ὑπόγλυκος καὶ ὀλίγον σιτικός, ἀλλ' εὐχάριστος καὶ θρεπτικός.

Συκομωρέα.

Αἱ συκομωρέαι καρποφοροῦσι δις τοῦ ἐνιαυτοῦ: ἔχουσι δὲ ἕλκον σκληρότατον δυνάμενον νὰ ἀκτινίσθῃ κατὰ τῆς σήμερας ἐπὶ κάμπολλα ἔτη. Τοῦτου ἕνεκα οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον ἐξ αὐτοῦ τὰς θήκας τῶν μουμιῶν αὐτῶν μεταχειρίζονται δ' αὐτὴ καὶ νῦν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων πρὸς κατασκευὴν ἐπιπλῶν ἐκτεθειμένων εἰς θρησκίαν καὶ σήφην.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας λαμβάνει τὴν μεγίστην ἐπιχορήγησιν 42,000,000 φρ. ὁ Πάπας τὴν ἐλαχίστην 1,000,000 φρ.

Ἀπατηλὴ φαινομενικότης.

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων.)

Ὁραῖο τραντάφυλλο
Μπουμπουκιωτό,
Τὴν ὠραιότη σου
Πῶς νὰν τὴν πᾶ;

Ἄν αἰσθάνοσυνε
Τὴν ὡμορφίαν σου
Θὰ ἦτον ὀλόγαρη
Κ' ἐστὶ ἡ καρδίαν σου.

— Ἄχ, τὴν αἰσθάνομαι
Τὴν ὡμορφίαν μου,
Μὰ κλαίει καὶ ὀδύρεται
Μέσα ἡ καρδίαν μου.

— Ὁραῖο τραντάφυλλο,
Ἐοὺ στενάζετε;
Σὺ ποῦ Παράδεισο
Παρομοιάζει;

— Εἶναι σὰ φύλλα μου
Ἡ ὡμορφίαν μου
Μὰ σκουλλεῖ ἔφατο.
Τραίει τὴν καρδίαν μου.

Πολλῶν ζηλεύομε
Τὴν εὐτυχίαν τους
Ποῦ σκουλλεῖ ἔφατο
Τραίει τὴν καρδίαν τους.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΣΚΑΡΑΠΟΥ
(Ἐκ Κεφαλληνίας.)

ΠΕΡΙ ΖΑΧΑΡΟΚΑΛΑΜΟΥ,

Τὸ ζαχαροκάλαμον πρέπει νὰ θεωρητῆται ὡς προϊὼν τῆς Κίνας διασχίλια περίπου ἔτη πρὶν γνωρίσουν αὐτὸ οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ πολλὸν χρόνον πρὶν μάθουν τὴν χρῆσιν τοῦ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀνατολῆς ἔθνη, ἐκαλλιεργῆται εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν ἐκείνην. Προσέτι πολλὸν χρόνον μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς μεταφορᾶς τῆς ζαχαρώσεως εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπεκράτει παντελῆς ἄγνοια περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς παραγωγῆς αὐτῆς. Πιθανόν, ὅτι οἱ Σίνοι, οἵτινες εἰδείσαν πάντοτε ἔχθραν ἀνίκητον κατὰ πάσης ἐπιμελείας πρὸς ἄλλοθενεῖς, ἐτήρουν ἐπίτηδες μυστικὴν καὶ καθίστων μυστηριώδη τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Τὰ περὶ ζαχαροκάλαμον ἐγνωστοποίησε κατὰ πρῶτον σαφῶς ὁ περιηγητῆς Μάρκος Πόλος κατὰ τὰ μέσα τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος, καὶ τοι πρὸ αὐτοῦ εἶχον διαδοθῆ ὀλίγα περὶ τοῦτου εἰδήσεις. Τὸ φυτὸν μετεχομίσθη ὀλίγον ἔπειτα εἰς τὴν Ἀραβίαν, Νουβίαν, Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίας, ὅπου ἐκαλλιεργήθη ἐπιτεταμένως. Ἐν Εὐρώπῃ τὸ ζαχαροκάλαμον ἐφάνη κατὰ πρῶτον περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ἤρχισε δὲ τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ ἡ Σικελία, ἀφ' ἧς μετέβη εἰς Ἰσπανίαν, Μαδέραν καὶ τὰς Καναρίους νήσους. Ὀλίγον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς μετεχομίσθη τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς τὴν Χαύτην καὶ Βραζιλίαν, ὅθεν κατὰ μικρὸν ἐξήλθη πάλιν κατὰ τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας.

Τὸ ζαχαροκάλαμον ἀθάναται μᾶλλον ἢ ἦττον κατὰ τὴν φύσιν τῆς γῆς. Εἰς νέον καὶ ὑγρὸν χώμα φθάνει ἐνίοτε εἰς ὕψος ἐννέα πηχῶν, ἀλλαχοῦ εἶναι πολὺ χαμηλότερον. Πληθύνεται δὲ πάντοτε διὰ τῆς ἐκφύσεως παραφασάδων. Τὸ σκάλισμα ζαχαροκαλαμῶνος εἶναι ἐργασία κοπωδεστάτη, καθ' ὅσον μάλιστα γίνεται ἐξ ἀνάγκης ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ἡλίου τροπικοῦ. Πρῶτερον μὲν τὸ ἔργον ἐξετελεῖτο διὰ χειρῶν, ἀλλ' ἤδη εἰσῆχθη τὸ ἄροτρον, ὅπου ἐπιτρέπει ἡ φύσις τῆς γῆς, μετ' ὠφελείας μεγάλης τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ τῶν ἐργατῶν. Ἡ φύτευσις τῶν καλάμων δὲν ἀνανεοῦται κατ' ἔτος· διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ χεῖρας πολλὰς καὶ ἐξοδα οὐκ ὀλίγα, ὅπου ἔβλεπε ἀναδιβάσει τὴν ἀμὴν τῆς ζαχαρώσεως.

Κατασκευὴ Ζαχαρώσεως.

Ὅταν τὰ καλάμια ἠρμάρκωσιν ἐντελῶς, κόπτονται μέχρι τοῦ ἐδάφους, καὶ διαιρούμενα εἰς κομμάτια ἄρομίδιου μήκους, δένονται καὶ μεταφέρονται εἰς τὸν μύλον. Ἀφοῦ δὲ διέλθουν δις διὰ τῶν κυλίνδρων τοῦ μύλου τούτου, ἐκθλίβεται ὅλος αὐτῶν ὁ χυμὸς, ὅστις συνάγεται εἰς δεξαμενὴν, καὶ θερμαίνεται ἀμέσως, διότι ἄλλως θένειται. Πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν εὐρισιομένων

ἐν τῷ χυμῷ ἀκαθαρσιῶν προστίθεται ὀλίγη ποσότης λειοτετριμμένης ἀσβέστου ἢ ἀσβεστονέρου· ἀφοῦ δὲ συναχθοῦν αὐταί εἰς τὴν ἐπιφάνειαν δι' ἐλαφρᾶς θερμότητος, καὶ ἀφαιρεθοῦν, ἀθάναται ἡ θερμότης μέχρι βρασσεως τοῦ χυμοῦ διὰ νὰ ἐξατμισθῆ τὸ ἐν αὐτῷ ὕδωρ, καὶ συμπυκνωθῆ ὁ χυμὸς, ὥστε ψυχρανθεῖς νὰ λάβῃ κοκκωτὸν σχῆμα.

Ἀφοῦ ψυχρανθῆ ἰκανῶς ἡ ζαχαρὶς ἐντὸς ῥηχῶν σκαφῶν, βάλλεται εἰς κάδους, ἐντὸς τῶν ὁποίων μεταφέρεται εἰς τὸ ἐμπόριον. Οἱ κάδοι οὗτοι ἔχουσι τρῶπαν ὑποκάτωθεν, καὶ θέτονται ὀρθοὶ ὑπεράνω μεγάλης τινὸς δεξαμενῆς, ἔνθα στραγγίζει τὸ ζαχαρόμελι (malasses), ὅσον δηλαδὴ μέρος τῆς ζαχαρώσεως δὲν κρυσταλλοῦται. Τὸ ζαχαρόμελι τοῦτο συναθροίζεται ἀκολούθως καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὡς σερὰ, πῶς ἢ πρὸς κατασκευὴν ροομίου.

Ἰατρικὰ γνωμικὰ.

- Ὅδδεν ἐξαιρετον ἀποκτάται ἀνευ κόπου.
- Ὁ ὄνος δὲν γίνεται ἵππος διὰ κτοιστημάτων.
- Ἐάν ἦσαι ὄρνις γέννα αὐγά, ἐάν ἀλέκτωρ κρᾶζε.
- Μία οὐκ παιδεία ἔχει ἀνάγκην δεκά οὐκίδων κοινῶ νοῦς διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ.
- Μία σταγὼν βροχῆς δὲν ἀφίνει τύπον εἰς τὴν σιληρὰν πέτραν.
- Πῶς δύναιται κοιμώμενος νὰ ἐξυπνήσῃ κοιμώμενος;
- Εἰς τὸν δεψῶντα χιλιάδες μαργαρίται δὲν ἀξίζουν ὅσον μία σταγὼν ὕδατος.
- Τὰ τραύματα τοῦ ἔρωτος δὲν θεραπεύονται με φάρμακα ἱατροῦ.
- Ἡ φιλία πρὸς μωρὸν εἶναι ὡς τὸ ἐναγκαλισμα τῆς ἀρκτου.
- Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ κλειστὴν δυσκόλων πραγμάτων.
- Πᾶσα ἀκαθαρσία πλύνεται διὰ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ μετὰ τί καθαρίζεται;

Τὸ ΣΠΗΛΑΙΟΝ Τῶν ἈΗΣΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα:

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, ὁ Ἑρῆκος ἀπεσῶρθη καὶ ἐκρύφθη εἰς παραμέρον τινα γωνίαν, ὅπου τρέμων καὶ φοβούμενος περιέμενε νὰ ἴδῃ τὸ ἀποθησόμενον. Ὅταν κατ' ἀρχὰς εἶδεν, ὅτι ἡ τόλμη τῶν ληστῶν ἐφαινετο εἶτι ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ, ἐφοβήθη μήπως ὁ Μαιουροδο-

διωγῆς ἤθελε λησμονήσῃ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὅποιαν τῷ ἔδωκεν ἀφοῦ ὁμοῦ εἶδεν αὐτοὺς νικηθέντας καὶ τραπένας εἰς φυγὴν, τὸν ἑαυτὸν τοῦ δὲ ἐντελῶς ἀπομνημονωμένον, ὁ φόβος τοῦ ἔδεκαπλασιασθῆ. Ἐφοβεῖτο μὴ τὸν φονεύσουσιν ὡς ἔνοχον τοῦ γενομένου ἐγκλήματος ὑπὸ τῶν ληστῶν. Ὁθεν ἔτρεφε πρὸς τὴν θύραν, προσιμῆσας ἢ ἀκολουθήσῃ τὸν Μαυροθοδωρῆν ἐξερχόμενον μᾶλλον, παρὰ νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ πύργου καὶ νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κόμητος, καὶ κατώρθωσεν μὲν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ πύργου, καὶ ἀκόμη νὰ καταβῇ διὰ τῆς σχοινίνης κλίμακος εἰς τὴν τάφρον καὶ διαβῇ καὶ αὐτὴν· ἀλλ' ἀφοῦ ἀνέβῃ εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος εὗρεν ἑαυτὸν ὀλομόναχον, διότι οἱ λησταὶ εἰς τὴν σύγχυσιν, τὴν σπουδῆν καὶ τὸν φόβον τῆς φυγῆς ἐλησμονήσαν τὸ παιδίον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠθέλησεν νὰ φωνάξῃ τὸν Μαυροθοδωρῆν, ἀλλ' ἐκράτησε τὸν ἑαυτὸν του, συλλογισθεὶς, ὅτι ἐάν ἐκρύπτετο εἰς τὸ δάσος, ἠδύνατο τὴν ἐπομένην ἡμέραν νὰ ἴσῃ τὸν ἔνδοξον ἥλιον, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀκούσει τόσοσιν πολλὰ καὶ ὠραῖα πράγματα.

Ὁ συλλογισμὸς αὗτος τὸν ἔκαμν νὰ πορευθῇ ταχέως πρὸς τὸ δάσος, εἰς τὸ ὅποιον ἀμέσως ἔφθασεν, καὶ μετ' οὗ πολλῆς δυσκολίας, χάρις εἰς τοὺς συναισθημένους εἰς τὸ σκότος ὀφθαλμοῦ του, κατώρθωσεν νὰ εἰσχωρήσῃ βαθεῖα ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκάθησεν ἢ ἀναπαυθῆν ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ φόβου, ἀπὸ τὸν ὅποιον κατείχετο. Ἐνῷ δ' ἐκάθητο ἤκουσε τὸν φλοιόδον ὕδατος ῥέοντος ἐκεῖ που πλησίον, καὶ δραμῶν ἔσβεσε τὴν δίψαν τοῦ πιδῶν ἐκ τοῦ ὀρεσεροῦ ἐκείνου ῥύακος, ὅστις ἔρρεε διὰ μέσου τοῦ δάσους· μετὰ δὲ τοῦτο κτεπασμένος καὶ πεφοβισμένος ἐξηπλώθη ἐπὶ τὴν χλόην καὶ διὰ μιᾶς ἔπεσεν εἰς ὑπὸν βαθὺν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀφύπνισαν αὐτὸν τὰ κελαδημάτα τῶν πτηνῶν καὶ τὸ φῶς τῆς ἐπελθούσης ἡμέρας.

Ἡ θεὰ τοῦ ποικίλου φυλλώματος τῶν δένδρων καὶ τοῦ χρωματισμοῦ αὐτῶν καὶ τῶν πανταχοῦ διεσπαρμένων ἀνθέων, ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν του ἀπὸ ἀγαλλίαςιν, ἀλλ' ὁ συλλογισμὸς, ὅτι ἐμελεε νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι, καὶ ἡ ἰδέα τῆς τόσοσιν ἀνελπίζτως ἀποκτηθείσης ἐλευθερίας ἦσαν ζητήματα, τὰ ὅποια ἐκράτουν αὐτὸν εἰσέτι εἰς ἀνησυχίαν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχεν ἐνθύμησιν τῆς μορφῆς τοῦ ἡλίου, ἦν· κατακλεισθεὶς εἰς τὸ σπηλαίου ἐκεῖνο τῶν ληστῶν νήπιον καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος, τὴν πρώτην θέαν τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὅποιαν ἐδυνήθη νὰ λάθῃ ἐκ τινος μικροῦ ἀνοήματος εἰς τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν δένδρων, ἐξέλαθεν ὡς τὸν ἥλιον, καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοῦς του ἐξεφώνησεν· «Ναὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι ὁ ἥλιος! Ἀληθῶς εἶναι πολὺ ὠραῖος! Πόσον

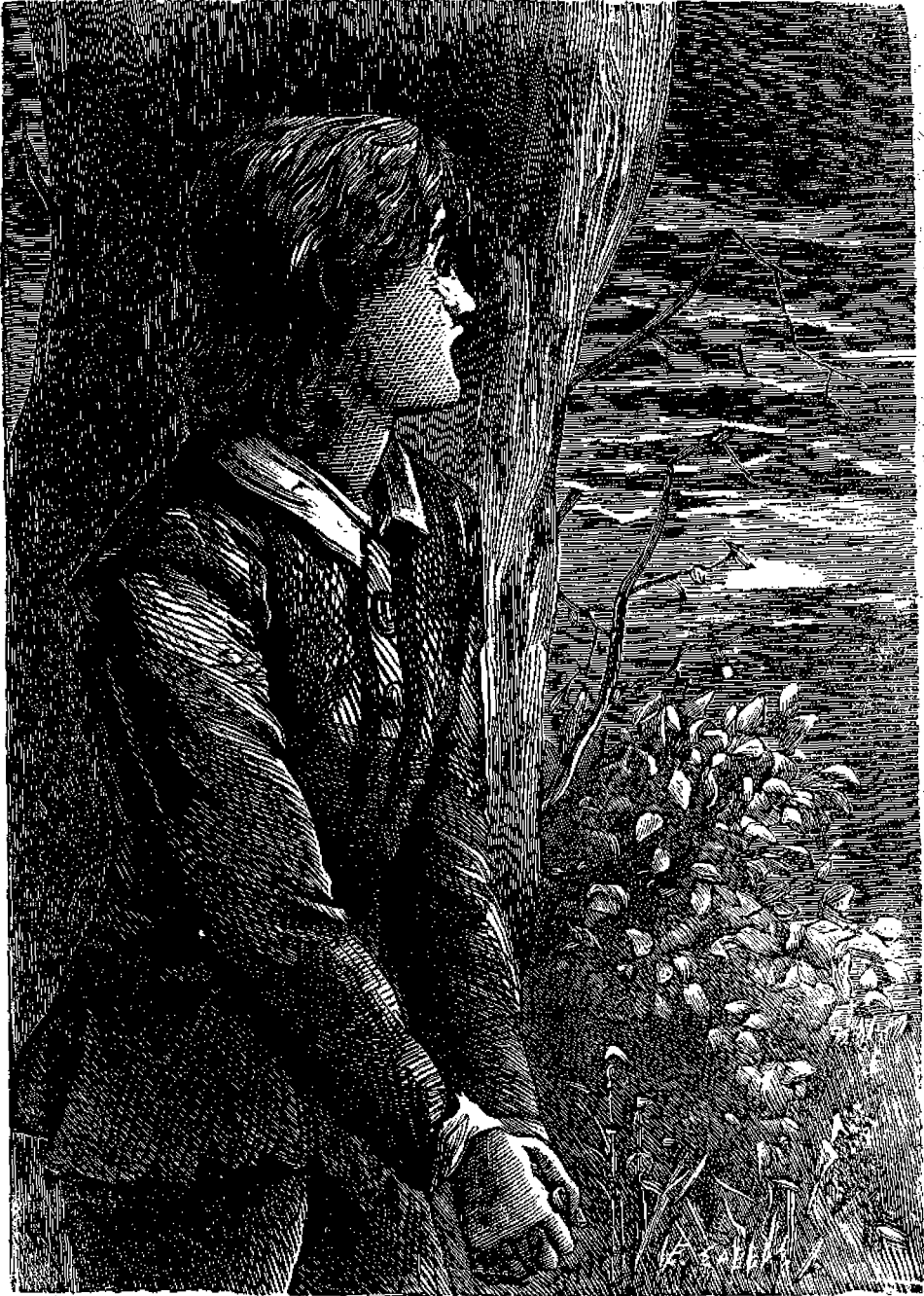
εὐτυχῆς εἶμαι, ὅτι τὸν εἶδα τέλος πάντων μὲ τοὺς ὀφθαλμοῦς μου!»

Ἐνῷ δὲ ἔστατο θαυμάζων τὴν ὀραούτητα τοῦ οὐρανοῦ, αἰφνης ἀκούει γλυκῶν τινα ἤχον ἐρχόμενον ἐκ τοῦ πλησίον· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐταράχθη, διότι ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀμέσως ἐνοθυμήθη τοὺς λόγους τῆς μικρᾶς Ἀθιγγανίδος, ἥτις τοῦ ἔλεγε διὰ τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια κελαδοῦν ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐπήγε πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχετο ὁ ἤχος ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τὸ πτηνὸν μετὰ μικρὰν ὃ ἔξέτασιν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν διεκρίνε μικρὸν τι ποικιλόχροον πουλάκι καθήμενον ἐπὶ τινος κλάδου καὶ ψάλλον τὸν πραινὸν ὕμνον τῶν εἰς τὸν Πλάστην πο. «ὦ, πόσον ὠραῖον πλάσμα εἶσαι!» ἐξεφώνησεν ὁ Ἐρρῆκος, — «καὶ πόσον γλυκὰ τραγουδεῖς. Καλὰ μὲ ἔλεγεν ἡ Ἐλένη, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἡλίου ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα ὠραῖα πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!»

Ἡ παρουσία τοῦ παιδίου ἐξέπασε τὸ πτηνὸν, καὶ τὸ ἔκαμν νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλο δένδρον, ὅπου ἀνενόηχλον καὶ ἀκατατήρητον ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ τὸ πραινὸν του ἔσμα. Ὁ Ἐρρῆκος τὸ προσεκάλει καὶ τὸ παρεκάλει νὰ μείνῃ ἔπου ἦτο καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ψάλλῃ, διότι τὸν εὐχαρίσται τὸ ἔσμα καὶ ἡ συντροφία του, ἀλλὰ τὸ πτηνὸν εἶχεν ἄλλον σύντροφον, ὅς φαινεται νὰ εὐχαριστῇ καὶ ἄλλον σκοπὸν νὰ ἐκτελέσῃ, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις του.

Στερηθεὶς τῆς παρουσίας καὶ τοῦ ἔσματος τοῦ μικροῦ πτηνοῦ ὁ Ἐρρῆκος ἐπροχώρησεν περαιτέρω εἰς τὸ δάσος, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς πλεόν ανοικτὸν μέρος, ὅπῃθεν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ πολὺ μεγαλειότερον μέρος τοῦ οὐρανοῦ· εἶχε δὲ προχωρήσει καὶ ἡ ἡμέρα πολὺ περρισσότερον, ὥστε ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καθαρώτερα. Σταθεὶς δὲ καὶ θεωρήσας πρὸς τὰ ἄνω δι' ὀλίγας στιγμάς. «Περίεργον!» εἶπε. «Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὁ ἥλιος! Κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Ἐλένης, ὁ ἥλιος δὲν πρέπει νὰ ἦναι τόσοσιν μεγάλος. Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὸν ἥλιον! Πρέπει νὰ ἐξέλθω τοῦ δάσους διὰ νὰ ζητήσω αὐτόν!» Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπροχώρησεν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἕως οὗ εὐρέθη εἰς ἀνοικτὸν μέρος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς λόφου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μίαν πεδιάδα ἀνοικτὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐφαίνοντο διεσπαρμένα χωρία, ποιῖμα καὶ ἀγέλαι, ἐκκλησίου μὲ τὰ κινθωνοειδέα κρητὰ καὶ ἀγροὶ κερνίζοντες ἀπὸ τὰ ἀστάχυα τοῦ σίτου—προσέτι λειβάδια, κήπους καὶ ἄλλα, ἅπαντα δῶρα τῆς φύσεως, τὰ ὅποια ἡμεῖς τόσοσιν ὀλίγον ἐκτιμῶμεν, διότι τὰ βλέπομεν καθ' ἐκαστήν, ἀλλὰ τὰ ὅποια εἰς τὸν πτωχὸν Ἐρρῆκον ἐφαίνοντο ὠραιότατα. Πρὸ πάντων ὁμοῦ ἡ προσοχὴ αὐτοῦ ἐστράφη πρὸς ἀνατολὰς ὅπου αἱ πρώται ἀκτῖνες τοῦ ἀνα-

τέλλοντες ἡλίου ἤρχισαν νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τοῦ προσώ-
 που του. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης θεωρίας ἦτο
 μαγευτικόν. Τὸ παιδίον ἀκούμβισεν ἐπὶ τινος δένδρου
 καὶ ἄν. ἐχόρταινε, κυττάζων τὸν μεγαλοπρεπῆ διίσκον
 τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα, καὶ ἄνω τῶ ἐφάνετο,
 ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑψώσῃ τὴν καρδίαν του εἰς προσκύνησιν
 Ἐκείνου. Ὅστις εἶχε κάμει δια ἐκεῖνα τὰ θαυμαστά
 πράγματα· εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι ὁ φιλόστοργος ὀφθαλ-

Ὁ Ἐρρίκος θεωρᾷ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον.

τοῦ ἀναβαίνοντος ἡλίου, καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐπε-
 σεν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἔχουσε δάκρυα χαρᾶς, καλύψας
 τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν του.
 Οὐδέποτε εἶχε διδαχθῆ νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἀγαπᾷ
 μὸς τοῦ Θεοῦ προσηλωθῆ ἐπὶ τὸ ἀδοξήθητον ἐκεῖνο παι-
 δίου, καὶ ἡ δέησις αὐτοῦ ἐγένετο δεκτὴ ὑπ' Ἐκείνου,
 ὅστις ἂν καὶ ἦναι εἰς τὸ κρυπτόν, ἀποδίδει ἄνω εἰς τὸ
 φανερόν... (ἀκολουθεῖ)

ΟΝΕΙΡΑ ΕΝ ΤΗ ΓΡΑΦΗ.

**ΣΤ'. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΜΑΔΙΑΝΙΤΟΥΣ
ΕΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.**

Οι Ἰσραηλίται εἰς τὸ πείσμα, τρόπον τινά, τῶν κολ-

των, ἤρχισαν νὰ παρακούθῃν Κύριον τὸν Θεὸν των, νὰ λησμενοῦν αὐτὸν καὶ νὰ πορεύωνται κατόπιν τῶν ψευδῶν Θεῶν τῶν ἐθνῶν, τὰ ὅποια ὁ Κύριος κατέστρεφε διὰ τὴν ἀσέθειάν των, προσκυνῶντες τὰ εἰδωλα αὐτῶν. Πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν ὁ Θεὸς ὑπεδούλωσεν αὐτοὺς

10 Μαδιανίτης διηγούμενος τὸ ὄνειρον εἰς τὸν συστρατιώτην του.

λῶν καὶ μεγάλων θαυμάτων, τὰ ὅποια ὁ Κύριος ἔκαμνε χάριν αὐτῶν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἑρμῶν καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν Χαναάν, εὐθὺς ἀφῶν κατέλαβον αὐτὴν καὶ ἠσέχασαν ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν

εἰς τοὺς Χανααίους, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀφεθῆ εἰς τὴν γῆν οὗτοι δὲ ἐπαράνουν καὶ κατεπίεζον αὐτοὺς μεγάλως, ὥστε κατήντησε νὰ φεύγωσιν εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπηλαία δι' ἀσφάλειαν.

Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εδρισκόμενοι ἐβόησαν πρὸς τὸν Κύριον ἐν βετανόια· ὁ δὲ Κύριος ἔστειλεν ἑλευθερωτὴν τὸν Γεδεών. Ὁ Γεδεών οὗτος ἦτο νέος Ἰσραηλίτης ἐκ καλῆς οἰκογενείας, ἀνδρεῖος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Ἐνῶ δὲ ἠλώνιζε μίαν ἡμέραν, αἴφνης ἐφάνη ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, «Ἦπαγε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἰσχυρῆ, καὶ θέλεις λυτρώσει τὸν Ἰσραήλ. Δὲν σὲ ἀποστέλλω ἐγώ;»

Ὁ Γεδεών ἐθαύμασε καὶ εἶπε, «Πῶς θὰ λυτρώσω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ; Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι πτωχὴ, ἐγὼ δὲ θ' ἐλάχιστος εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου.» Ἄλλ' ὁ ἄγγελος ὑπεσχέθη διὰ λόγων καὶ διὰ τινων σημεῖων, τὰ ὅποια ἐζήτησεν ὁ Γεδεών, ὅτι θέλει τὸν βοηθήσει καὶ οὕτως ἐπέστη νὰ πράξῃ ὅπως διατάττετο ὑπ' αὐτοῦ καὶ

Πρώτη πράξις αὐτοῦ ἦτο νὰ κρημνίσῃ τὴν νύκτα τοὺς βωμοὺς τοῦ Βάαλ, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὴν πόλιν του. Ὅταν δὲ οἱ κάτοικοι σκηκωθέντες τὸ πρωτὸ εὔρον αὐτοὺς σωροὺς ἑρειπίων, ἔτρεξαν εἰς τὸν Ἰωὰς, τὸν πατέρα τοῦ Γεδεών, καὶ ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ νὰ τοῖς παραδώσῃ τὸν Γεδεών, διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ἄλλ' ὁ Ἰωὰς ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, λέγων, «Ἐὰν ὁ Βάαλ ἦναι Θεός, ἄς ὑπερακισθῇ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἄς τιμωρήσῃ τὸν Γεδεών.»

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν βωμῶν τοῦ Βάαλ ὁ Γεδεών λαθὼν σάλπιγγα περιήρχετο τὰς πόλεις καὶ ἐσάλπιζε καλῶν τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς ἑαυτόν. Εἰς τὴν πρόσκλησιν του ταύτην 30 χιλιάδες ἀνδρῶν συνηθροίσθησαν περὶ αὐτοῦ καὶ μὲ αὐτοὺς ἐκίνησε νὰ πολεμήσῃ τὰς μυριάδας τῶν Μαδιανιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐξήλθον νὰ τιμωρήσουν τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τὴν ἀσεβειάν των εἰς τὸν θεόν των Βάαλ. Φθάσαντες δὲ πλησίον αὐτῶν, ἐστρατοπέδευσαν ἐπάνω εἰς τὰ ὑψώματα, ἐνῶ οἱ Μαδιανῖται ἦσαν ἐσκηνωμένοι εἰς τὴν πεδιάδα.

Τὴν νύκτα ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Γεδεών, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πίστεώς του, νὰ λάθῃ τὸν ὑπηρέτην του καὶ νὰ πορευθῇ σιγᾷ, σιγᾷ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἐχθρῶν, διὰ νὰ ἀκούσῃ τί ἐλέγετο ἐκεῖ.

Ὁ Γεδεών ὑπήκουσε καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Μαδιανιτῶν μὲ μόνον τὸν ὑπηρέτην του, εἰσεχώρησε μέχρι τοῦ κέντρου αὐτοῦ ἀπαρτήρητος καὶ ἐκεῖ ἤκουσεν ἕνα τῶν Μαδιανιτῶν νὰ λέγῃ εἰς τὸν σύντροφον αὐτοῦ τὸ ἑτῆς ὄνειρον· «Ὁνειρεύθη, —εἶπεν ὁ στρατιώτης, —καὶ ἰδοὺ ἐν ψωμίον κριθινον ἐκυλίσθη εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μαδιὰμ μὲ τὴν ὄρμη, ὥστε κτυπήσαν μίαν τῶν σικῶν τὴν κατέρριψεν εἰς τὴν γῆν.»

Ὁ συστρατιώτης του ἀκούσας τὸ ὄνειρον τὸ ἐξήγησεν οὕτω: «Τὸ κριθινον ψωμίον, —εἶπεν, —εἶναι ὁ Γεδεών, καὶ αὐτὸς θὰ καταστρέψῃ τὸ στρατεύμα τοῦ

Μαδιὰμ, διότι ὁ Θεὸς ἔχει παραδώσει εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἅπαν τὸ στρατεύμα τῶν Μαδιανιτῶν.» Ὁ Κύριος ἔπεμψε τὸ ὄνειρον εἰς τὸν ἕνα στρατιώτην, καὶ ἐσόφισε τὸν ἄλλον διὰ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ὀρθῶς καὶ οὕτω νὰ ἐπισχυθῇ ἡ πίστις τοῦ Γεδεών.

Καὶ πραγματικῶς εἶχεν ἀνάγκην μεγίστης πίστεως, διότι ὁ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ λάθῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐξ ὄλων τῶν 30 χιλιάδων, οἱ ὅποιοι ὑπῆκουσαν εἰς τὴν πρώτην του πρόσκλησιν, μόνον 300 ἀνδρας καὶ μὲ αὐτοὺς νὰ πολεμήσῃ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν Μαδιανιτῶν.

Πῶς δὲ νομίζετε, ὅτι ἐπολέμησε τὸν μέγαν ἐκείνου στρατόν; ἀφοῦ ἐπέστρεψεν, εἰς τὸ στρατοπέδον του, ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τῶν 300 παλῆκαριῶν του μίαν λάγηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἀνημμένη λαμπάς, τοὺς ἀπέστειλε δὲ γύρω τριγύρω εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μαδιὰμ καὶ τοὺς διέταξεν, διὰν δοθῇ παρ' αὐτοῦ τὰ σὺνθημα, τὸ ὅποιον ἦτο, «Ἡ βομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεών,» εὐθὺς νὰ σπάσουν τὰς λαγῆνας των καὶ ν' ἀνακράζουσιν ὅλοι μὲ μίαν φωνήν, «Ἡ βομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεών.»

Ἄφοῦ δὲ ἡ διαταγὴ τοῦ Γεδεών ἐτελεσθῆ, ὁ Θεὸς ἀπετελείωσε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, στρέψας ἕκαστον στρατιώτην κατὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· τὸσον ἐτόφλωσε δηλονότι τοὺς Μαδιανίτας, ὥστε ἐνόμιζον ὁ εἰς τὸν ἄλλον ὡς ἐχθρῆς, καὶ οὕτως ἐφονεύοντο μεταξύ των· ἔγενε δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην σφαγὴ μεγάλη, οἱ δὲ ἐναπολειφθέντες Μαδιανῖται ἐφυγον εἰς τὰ ἴδια ἀφήσαντες ὅλα ὅσα εἶχον; ἀκόμη δὲ ἐῤῥιπτον καὶ τὰ ἔπλα των; διὰ νὰ μὴ τοὺς βαρύνουν εἰς τὴν φυγὴν. Τότε οἱ Ἰσραηλίται, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὰ ὄρη, κατέβησαν καὶ ἔπιασαν τοὺς πόρους τοῦ ποταμοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἔτρεχον διὰ νὰ διέλθουν οἱ φεύγοντες, καὶ οὕτω συνέλαβον καὶ αὐτοὺς, ὥστε δὲν ἀπέμεινε κανεὶς ἐξ ὄλου τοῦ μεγάλου ἐκείνου στρατοῦ.

Οὕτως ὁ Θεὸς ἠλευθέρωσε τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τῆς τυρανίας τῶν Μαδιανιτῶν, διότι μετενόησαν καὶ ἐβόησαν μετὰ θαυμάσιον πρὸς Κύριον τὸν Θεόν αὐτῶν.

Οἱ δρόμοι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἐμπροσθέν θα, φίλοι, κεῖται τὸ μυστήριον τοῦ βίου,
ὄχι ὡς ἀλληγορία,
ἀλλὰ πλήρης ἱστορία,
ἐν εἰκόνι παρουσιάζει τὴν ζωὴν παντὸς παιδίου.

Ἐξ αὐτοῦ ἐσημασίθη τῶσων τύπων ποικιλία,
στράτευμα δυσμύρων ὄντων
φειρομένων καὶ φειρόντων,
λεγῶν σοφῶν, ἀνδρείων, ἐγκατατῶν πλῆθη μυρία.

Δύο ὄψεις μᾶς ἀναγόν εἰς τὸ σταδίον τοῦ βίου,
ὃ μὲν κλήρης εὐτυχίας,
ὃ δὲ πάσης δυστυχίας
ἢ ἀρχὴ δὲ ἀμφοτέρων ἐφ' ἑνὸς καίτοι σημείου

Δυστυχῆς, ὅστις θὰ κάρη σὸν κατωφερῆ ἔν βήμα!
στὴν κοιλίᾳ τοῦ κλαυθραίνου
ζωντανὸς θὰ ἔμβη μόνος,
καὶ μετὰ ζωῆν ἄλλαν πρόωρον θὰ εὖρη μνήμην.

Ἡ νεότης μαρμαρμένην κέτισχον καὶ φθειρώσα
ἀεμον παράγει ἄνδρα
γέροντα αἰσχρὸν εἰς πάντα,
καὶ τὰ ἔσχατὰ τῆς εἰς ἐπιτατεία φθειρώσα.

Οἱ καρποὶ τῆς εἶναι δόξα, ἐπιστήμη καὶ σοφία,
ἀθρηρὰ ζωῆ καὶ βίωμα,
σιτταραὶ χεῖρες καὶ ἄριστοι,
ἀνεσιὶ στα γρησάτα καὶ συνεπιθῆσι γλυκίτα.

Ταύτην ἀσκασθήτε πάντες ἐπὶ ὁδὸν εἰς τὴν ζωὴν αἰετῆ,
σεῖς οἱ προσφιλεῖς μου νέοι,
καὶ ὡς ἄγγαλοι ἑταῖοι
καθάρων τηρεῖτε σῶμα, καθάρων καὶ τὴν ψυχὴν σας.

ΔΕΙΞΙΑΔΙΜΟΝΙΑ ΣΙΝΩΝ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης ἀρθροῦ.)

Τὸ ἐπόμενον τούτου ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Κινέζου σπου-
δαῖον γεγονός εἶναι πρῶτον μὲν ἡ κοῦρὰ τῆς κεφαλῆς.

Οἱ δύο ὄψεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. *

Ἡ ὁδὸς αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τῶν μαγικῶν τοῦ λόγου
προχωρεῖ πρὸς μαρμαρῶσα
θάνατον καὶ κληρονομία,
καὶ ἀπολήγει σὺν ληστείας, πρῶτα καὶ τοῦ φόνου.

Τῆς ἐξέτης ὁδοῦ βίαιος εἶν' ἡ πατρικὴ ἐστία,
ἀσφαλῶς περιφρουρούσα,
καὶ πιστῶς καθοδηγούσα
τῆς νεότητος, τὸ βήμα ἐπὶ τὴν ἑρμηνείαν ἀπὸ σχολείων.

γινόμενη μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς γεννή-
σεως. Καὶ τοι ἀνίκανος νὰ ἐκλέξη αἰσῶν ἡμέραν διὰ
τὴν γέννησίν του, ὁ Κινέζος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἡ-
μερολογίου δύναται νὰ ἐκλέξη τοιαύτην πρὸς κοῦρὰν
του καὶ ἐκλέγει πάντοτε ὅσον τὸ δυνατόν πληγαιστέραν
εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρά-
ξεως ταύτης τίθεται περὶ τὸν τράχηλον τοῦ βρέφους
μακρὸν μεταξίνον νῆμα, εἰς σημεῖον μακροζωίας. Κατὰ
τὸν χρόνον τούτον ἀκριβῶς τίθενται καὶ τὰ περὶ τὸν
τράχηλον τῶν παιδίων τόσον συγχῶς ἀπαντάμενα πε-
ριδέραια. Ὑποτίθεται δ' ὅτι ταῦτα κέντηται μαγικῶς
ἐνέργειαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε μέχρι τοῦ ἔξη-
κοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας ἀποβάλλονται.

Παρὰ τοῖς πτωχοῖς τὸ περιδέραιον ἀναπληροῦται ὑπὸ

* Οἱ ἀρθροὶ ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 5 δεικνύουσι τὴν ὁδὸν
τῆς ἀρετῆς, τῆς βίαιας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐπορίας. Οἱ δὲ
ἀπὸ τοῦ 6 μέχρι τοῦ 9 τὴν τῆς κληρονομίας, ἀσθενείας, ἀτιμίας
καὶ πτωχείας.

μεταξίνου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀξίαν καταβάλλουν φίλοι, καὶ, ἐπειδὴ ὑποτίθεται, ὅτι ἑκατὸν οἰκαγένεια συντρέχουν εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτοῦ, ἀνεμάσθη «εκατόμβη τοῦ νῆματος.» Συνήθως μεταχειρίζονται τοῦτο γονεῖς ἀπολέσαντες πλεῖστα τέκνα, καὶ εὐλαχρινῶς ἐπιθυμοῦντες νὰ διασώσωσι τὴν ζωὴν τοῦ ἐπιζῶντος. Ἐορτὴ τις τελεῖται ἐπίσης καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τῆς ἡσυχίας.

Ἡ κατόπιν τελουμένη μεγάλη ἐορτὴ ἐν τῇ βρεφικῇ ἡλικίᾳ εἶναι ἡ πρώτη γενέθλιος ἡμέρα. Αἱ ἐπὶ τούτω τελεταὶ, ἐννοεῖται, ποικίλλουσιν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας. Ἐν Χάνκ-τσούκ ἡ ἐορτὴ τελεῖται μετὰ μεγάλης ζωηρότητος. Μικρογραφικὰ ἐργαλεῖα, ἀνήγοντα εἰς τὰς τέσσαρας τάξεις τῶν λογίων, τῶν ἐργατῶν, τῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν ἐμπόρων, τίθενται ἐπὶ τραπέζης πρὸ τοῦ βρέφους, καὶ ὅ,τι πρῶτον τοῦτο πιάσῃ, ὑποτίθεται ὅτι ὑποδεικνύει τὸ στάδιον ὅπερ ἐν τῷ μετέπειτα βίῳ πρόκειται νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἐὰν π. χ. λάβῃ γραφίδα, σημαίνει ὅτι φυσικὰ ἔχει κλίσιν πρὸς τὸ γράφειν ἢ ἀνομοίωτον, θὰ γείνη πιθανῶς γεωργός. Ἡ ἐορτὴ αὕτη συνήθως συνοδεύεται ὑπὸ ἄλλης πρὸς τιμὴν τῶν προγονικῶν πνευμάτων, καὶ ἂν τὸ τέκνον δὲν ἔχῃ καλῶς, μικρὰ τις ποσότης ὀρυζῆς τίθεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀναγιγνωσκόμενων συγχρόνως ἐπ' αὐτῆς διαφορῶν παρακλήσεων ἢ ὀρυζα θεωρουμένη ὡς καλὸν τι, ὑποτίθεται ὅτι ματαιοὶ τὰς ἐπὶ τοῦ παιδὸς ἐν τῇ στιγμῇ ἐκαὴν ἐνεργουμένας κακὰς ἐπιδράσεις. Εἰς τὰς κρίσεις ἡλικίας τῶν τριῶν, ἕξι, καὶ ἐννέα ἐτῶν, προσκαλοῦνται οἱ ἱερεῖς ὅπως φάλωσι προσευχάς· οὗτοι δὲ διερχόμενοι κάμνουσι τοὺς ὑποίους φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ἀλέκτορας νὰ κάμνωσιν ἐπτά πηδύματα διὰ πῆθου ἄνου πυθμένος, καὶ τότε εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ τέκνον θέλει διέλθει ἀσφαλῶς δι' ἔθλων τῶν κινδύνων τῆς νηπιότητος! Λέγεται ὅτι πάντε ἐπὶ δέκα οἰκαγένεια πιστεύουσιν εἰς τὴν τῶν δεισιδαιμόνων τούτων τελετῶν ἐνέργειαν, καὶ ὅτι ἐκίστη τοιαύτη ἱεροταλασσία ἀποφέρει εἰς τοὺς ἱερεῖς ἱκανὸν κέρδος. Ἐὰν τοῦτο ἔχῃται ἀληθείας, ἡ τῶν ἀλεκτόρων ἀσκησις πρέπει νὰ ἦναι λίαν προσοδοφόρος ἐν Κίνα.

Ἐὰν ἐπέλθῃ τις ἀσθένεια, προστρέχουσιν εἰς τὰ εἰδωλα, ὅπως ἐξαιτήσωνται τὴν ἀρωγὴν αὐτῶν· ῥίπτοντες δὲ κλήρους ἐκφέρουσιν εὐχὰς καὶ οὐχὶ σπανίως πρόσωπά τινα κηρύττουσιν ἑαυτοῦς ἐνόχους ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν θεῶν καὶ ὑπόσχονται νὰ φέρωσι τὰ ἐρυθρὰ ἐνδύματα τοῦ ἐγκληματίου καὶ τρεῖς ἐντὸς τριῶν ἐτῶν νὰ ἔχωσιν ὀπισθάρκωνα δεμένας τὰς χεῖρας.

(Ἀκολουθεῖ)

—Ἡ Ἀγγλία ἔχει τέσσαρα Πανεπιστήμια—Ἡ Γαλλία 15—Ἡ Γερμανία 22—Μία δὲ μόνη Πολιτεία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἡ Ὅχιω 37!!

ΤΡΟΙΚΙΛΙΑ.

Κιχέξος κουρεῖς. Οἱ κουρεῖς εἰς τὰς πόλεις τῆς Κίνας περιέρχονται τὰς ὁδοὺς σημαίνοντες κώδωνας, διὰ νὰ εὐρουν ἀνθρώπους νὰ ξυρίσουν. Φέρουν μαζὺ τῶν σακκινῶν, χειρόμακτρα, λεκάνην καὶ ἀγγεῖόν τι περιέχον πῦρ. Ὅταν δὲ τις καλέσῃ αὐτοὺς, τρέχουν πρὸς αὐτόν, καὶ ἀφοῦ θέσουν τὸ σακκινὸν τῶν εἰς μέρος κατάλληλον παρὰ τὴν ὁδόν, ξυρίζουν τὴν κεφαλὴν, διότι οἱ Κινέζοι ὅπως καὶ οἱ Τούρκοι ξυρίζουν ὅλοι τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τῆς κορυφῆς, καθαρῶς τὰ αὐτὰ, ἰσάζουν τὰ φρύδια, καὶ μὲ βοῦρτσαν καθαρῶς τοὺς ὄμους· ὅλα δὲ τὰυτα κάμνουσιν διὰ μίαν ἐξέτασιν! Μετὰ τοῦτο, συναθροίζουσι πάλιν τὰ πράγματά των, καὶ ἐξακολουθοῦν κτυποῦντες τὸν κωδωνοσκῶν των περιερχόμενοι τὰς ὁδοὺς.

— **Ἐνούμοκοι,** ὅτι ἀκούονται ὅσα λέγεις, βλέπονται ὅσα πράττεις καὶ καταγράφονται εἰς τὰ βιβλία τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ ὅλοι οἱ διαλογισμοί, λόγοι καὶ πράξεις σου, καὶ πρὶν προῆξαι εἰς κανένα ἀπὸ ταῦτα, σκέπτο.

— **Βιζήκι.** Τὰ βιβλία εἶναι ἀποθήκαι ἀσφαλεῖς αἱ ὅσαι ποῖαι δύνανται μὲν νὰ λησμονηθοῦν ἢ νὰ παραμεληθοῦν πρὸς καιρὸν, ἀλλ' ὅταν πάλιν ἀνακοηθοῦν πάλιν μεταξιδίου τὴν διέσκαλλαν των. Ὅσα ἀποταμιεύονται εἰς τὴν μνήμην, ἀπαξ ἐξεληθόντα, δὲν ἐπανέρχονται πλέον. Ἡ ἔγγραφος μάθησις εἶναι φωστήρ, ὅστις, ἀφοῦ διέλθῃ τὸ ἀποκρόπτον αὐτὸν σύννεφον, λάμπει ἐκ νέου εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέσιν. Ἡ παράδοσις ἀπ' ἐναντίας μετ' ἑωρον, τὸ ὅποιον ἀφοῦ ἀπαξ πέσῃ, δὲν δύναται πλέον νὰ μεταναρῆθῃ.

— **Με τρεῖς** εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰρηνεύῃ πάντοτε ὁ ἀνθρωπος, — μὲ τὴν γυναῖκά του, τὴν κοιλίαν του καὶ τὴν συνείδησίν του.

— Εἰς τὴν νῆσον Ἰσλανδίαν, ἦτις, ὡς γνωστόν, κείτται εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν Δανίαν, ὁ ἱεροκήρυξ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ οἰονδήποτε γάμον, ἂν ἡ γυνὴ δὲν γνωρίζῃ τὴν ἀναγνώσασιν!

— **Ἀρτζεξέρις** ὁ Μνήμων ἀναγκασθεὶς ποτε νὰ φάγῃ κρήθινον ἄρτον μετὰ ξηρῶν σύκων καὶ νὰ πῆ ὕδωρ, ἐξεφώνησεν, «Ὅποιον ἤθλον ἔχασα μέχρι τοῦδε ἕνεκα τῆς τροφολότητός μου!

— **Ὁ Κύριος** ἐρωτήθεις εἰ ἔμαθε πρῶτον; Ἀπεκρίθη, «τὴν ἀλήθειαν.» Καὶ ὁ Οὐδέτερον δὲ ἐχρεώσεται πιθανῶς τὸ μεγαλεῖόν σου εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην, τὴν ὅποیان ἡ μήτηρ του ἐνεφύτευσε καὶ ἐκαλλιέργησεν εἰς τὴν νεανικὴν καὶ παιδικὴν καρδίαν του.

— Ἡ μικρὰ Πολιτεία τῆς Μασσακκουσσέττης ἀριθμοῦσα περὶ τὸ 1 1/2 ἑκατομμύρ. ψυχῶν, δαπανᾷ κατ' ἔτος περὶ τὰς 42, 1/2 δραχ. δι' ἕκαστον τῶν μαθητῶν τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα τῆς. Ἡ Πολιτεία αὕτη μετὰ τῶν πάντε ἄλλων τῶν ἀποτελουσῶν τὴν λεγομένην «Νέαν Ἀγγλίαν» κατέχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸν κόσμον ὡς πρὸς τὴν Ἐκπαίδευσιν.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Μὲ τί παρομοιάζεται ἡ πλεονεξία ἐν τῇ Γραφῇ;
2. Ποῖα ἦσαν τὰ κρίμα ἐλαττώματα τῶν Φαρισαίων;
3. Τί διαέκρινε τοὺς Σαδουκαίους ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἰουδαίους;